

ဝန်ခင်း
Read on the move

နေနှင်းဆီ

နှလုံးသည်းပွတ် ယဉ်ကျေးမှု

အခန်း (၁)

အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်း

ဤနေ့ရက်စွဲပါ ၁၄-၇-၂၀၁၁ နေ့မှစ၍ မောင်ဝန်းရံခ အား အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း အများသိစေရန် ကြေညာအပ်ပါသည်။

အဖ ဦးခင်ထွန်း၊ အမိ ဒေါ်နှင်းရီ

"တောက်"

သတင်းစာကို လုံးချေဆုတ်ဆွဲ၍ ခံပြင်းဒေါသတို့ဖြင့် တက် ခေါက်သံက အဆမတန် ကျယ်လောင်သွား၏။ ထင်လင်းနှင့် မျိုးကိုက ဝန်းရံခ လက်ထဲက သတင်းစာကို သေချာပွတ်သပ် ဆွဲဖြန့်ပြီး ဖတ်ကြည့် ကာ မျက်မှောင်ကုပ်လျက် ဝန်းရံခကို မော့ကြည့်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုသည့် သဘော။

"အဲဒါ ဖေဖေထွန်းနဲ့ မေမေနှင်း လက်ချက်မဟုတ်ဘူး၊ ဟို မိန်းမရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ရမယ်"

"ဘယ်မိန်းမလဲ၊ မင်းအဖေနဲ့အမေက သားသမီးမရနိုင်လို့ မင်းကို မွေးစားခဲ့တာဆို၊ တခြားကန့်ကွက်ကြားဝင်မယ့် သားသမီးတွေ လည်း မရှိဘဲနဲ့"

"ကန့်ကွက်တာတွေ ဘာတွေလုပ်ရအောင်၊ မင်းအဖေနဲ့ အမေက အမွေပေးစရာရော ရှိလို့လား၊ သူတို့တောင် မနည်းရုန်းကန်ရှာဖွေ စားသောက်နေရတာ ၊ မင်းပညာရေးက မင်းဘာသာ ငွေရှာပြီး ကျောင်း တက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ဘာမက်မောစရာရှိလို့ အမွေဖြတ်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ကြော်ငြာရတာ လဲ"

ဘယ်သူမှ မသိအောင် မျှိုသိပ်ထားချင်ပေမယ့် ထင်လင်းနှင့် မျိုးကို

ကိုတော့ နားလည်အောင် ရှင်းပြရတော့မည် ထင်သည်။ အေးစက် နေသော ရေနွေးတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်းနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် တက်ခေါက်သံကိုပါ မျောချလိုက်ရသည်။

"မက်လောက်စရာ အမွေမရှိသလို ဖေထွန်းနဲ့မေမေနှင်းဆီက မေတ္တာတရားကလွဲပြီး ငါ ဘာမှ မတောင့်တခဲ့ပါဘူး၊ ဖေထွန်းနဲ့မေမေ နှင်းကလည်း ငါ့ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတွေ ပေးပြီး စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဆုံးမသွန်သင်တယ်"

"အေးလေ အဲဒါ ငါတို့သိပါတယ်၊ သူတို့ဆက်ဆံရေးက မွေးစားသားလို့တောင် ထင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ မိဘတွေထက်တောင် နွေးထွေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် အရမ်းပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ငွေကြေးမပြည့် စုံပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ကလည်း ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ငါ့ကို မွေးစားပြီး မြို့ကိုပြန်လာရမှ မိသားစုဘဝနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာ လို့ တဖွဖွ ပြောတယ်"

"အဲဒါကို အခုမှ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ၊ အမွေစားအမွေခံ သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ မင်းအဖေ အမေ နာမည်မှတ်ပုံတင် နဲ့နော်၊ ဘွဲ့လက်မှတ်တက်ယူပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေခဲ့တာတောင် သိပ်မကြာသေးဘူး"

"တောက်"

တက်ခေါက်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်ထားမိတာ မေးကြောကြီးတွေတောင် တင်းရင်း ထောင်ထလာသည်။ အပြစ်မဲ့သော ရေနွေးပန်းကန်လေးက သူ့လက်တွင်းမှာ မွေ့မြေ့တော့မည် ထင်၏ ။

လက်ရှိအခြေအနေမှာ ကျေနပ်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းထက် အတိတ်ဆိုတာ ချန်ထားလို့မရ၊ မေ့ပျောက်ထားလို့မရ။

အသိစိတ်တွေ တရေးရေး နောက်ပြန်လှည့်ရင်း...။

*

ဝန်းရံခ ဆိုသော နာမည်က တံငါရွာငယ်လေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်။ ထိုနာမည်ကို မြို့ကြီးသားတွေကို အထင်ကြီးတတ်သည့် မေမေက မွေးပြီးပြီးချင်း ပေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး တကယ်တမ်း အမည်တွင်ခဲ့ တာက အငိုသန်လို့ ချက်ကလေးစုနေခဲ့သည်မို့ ချက်စု တဲ့။ သူ့နာမည်က ချက်စု။

ခြောက်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး စာသင် ကျောင်းမှာ သူငယ်တန်းတက်ခဲ့ရပြီး အမေက အဖေရှာပေးသည့် ငါးတွေ ကို မြို့ဈေးလေးကိုတက်၍ ရောင်းသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ပင်လယ်ဘက် ငါးဖမ်းထွက်ရာက အဖေ ပြန်မလာတော့။

လေကြီးမိုးကြီးကျမှာတောင် မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ငါးရှာထွက်သွားတော့ အဖေက တာဝန်ကျေကျေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက် မလာ။

"အမယ်လေး ကိုဖိုးအေးရယ်၊ တော့်သားလေးကို လေးတန်း အောင်ပြီးရင် မြို့ကျောင်းမှာ ထားချင်လို့ ငွေစုမှ ဖြစ်မယ်ဆို၊ ငါတို့ ချွေတာစုဆောင်းမှ ငါတို့သားက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှာဆိုပြီး အရက် တောင် ဖြတ်ခဲ့တဲ့သူက အခု ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲတော့၊ ကျုပ်တို့သားအမိကို မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ နေရအောင် ထားခဲ့တာလား၊ ကျုပ်တို့သားအမိကိုပါ ခေါ်သွားပါလား ကိုဖိုးအေးရဲ့၊ တော် မရှိရင် ဒီသားလေးအပေါ် ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် တာဝန်ကျေနိုင်မှာလဲ၊ ရက်စက်တယ် ကိုဖိုးအေးရယ်၊ ရက်စက်တယ်"

အမေက သွားလေသူကို အပြစ်တင်သည်။ သူ့ကိုချစ်သည့် စိတ်နှင့် အဖေ့ကို တာဝန်မကျေဘူးဟု စွပ်စွဲ၏ ။ တကယ်တမ်းတော့ အမေလည်း

တာဝန်မကျေခဲ့ပါ။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ငါးဗန်း ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး
ဈေးရောင်းကျွေးမွေးခဲ့သည့် အမေက သူ လေးတန်း တက်ရမည့်နှစ်မှာပဲ
အပြင်းဖျားကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ သူ့ဘဝက အဖေမရှိ အမေမရှိ၊
အားကိုးတွယ်တာစရာ မရှိ။

သူ ညစဉ်ညတိုင်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဖေနှင့်အမေကို တ,ကာ ငိုခဲ့သည်။
ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုရုန်းကန်ရမှန်းမသိ အားငယ်နေခဲ့၏ ။

"ဒီလို အားငယ်ပြီး တငိုငိုလုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ချက်စူ၊
ဘဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လုပ်ရင်း
ပညာသင်ပေါ့၊ မြေပိုင်ယာပိုင်လည်း မင်းမိဘတွေက အမွေထား ခဲ့နိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူများလယ်ထဲမှာ တဲလေးဆောက်ထားတာက လည်း
အစောင့်အရှောက်မှ မရရင် ဘယ်သူက ထားချင်မှာလဲ"

ဘဘုန်းကြီးရဲ့မိန့်မှာစကားနှင့် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် သူ့ဘဝက
ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတဲ့သူ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ် တော့
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအလုပ်ဆိုတာလည်း မလွယ်။ မနက် လေး
နာရီအုံးမောင်းခေါက်လျှင် ဘုန်းကြီးတွေ အရင်နိုးမှ။

အရုဏ်ဆွမ်းနေ့ ဆွမ်းဘုန်းကြီးတွေနှင့် ဆွမ်းလိုက်ခံ။ သပိတ်
ဆွမ်းချိုင့်အကုန်ဆေး။ ဘုရားအိုးလဲ။

တခြားဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေနှင့် အတူတူ တစ်ကျောင်းလုံး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်။ ရွာထဲကို ဆွမ်းချိုင့်လိုက်ပေး။ ပြီးလျှင် ဘဘုန်းကြီးကို
နှိပ်နင်းပေးနှင့် စာကြည့်ချိန်အလွန်ရှားပါးခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မိမရှိ ဖမရှိ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့အတွက် တန်ဖိုးကြီးကြီး
ခိုနားစရာပါ။

ထိုအရိပ်ကလွဲလျှင်...။

အခန်း (၂)

"ဘဘုန်း ကံသာရွာက ဦးခင်ထွန်းနဲ့ဒေါ်နှင်းရီ ရောက်နေပါ တယ် ဘုရား"

"ဪ အေး ချက်စူ ရေနွေးကြမ်းလုပ်ခဲ့ပါကွယ်"

"တင်ပါ့ဘုရား"

ဧည့်သည်တွေအတွက် ရေနွေးယူပေးပြီး ဘဘုန်းကြီး ခိုင်းလျှင် အဆင်သင့်ရှိနေအောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရသည်။

ဧည့်သည် ဦးလေးကြီးနှင့် ဒေါ်ကြီးက သူ့မိဘတွေနှင့် မတိမ်း မယိမ်းအရွယ်မို့ မိဘတွေကို သတိရကာ မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲတက်လာ သည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးက ကံသာရွာသားပုံစံ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိပေမယ့် အဒေါ်ကြီးက ဖြူဖြူသွယ်သွယ် နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးနှင့် မြို့သူပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

"ခင်ထွန်း ဒကာမလေးကို မြို့ပြန်မပို့သေးဘူးလား၊ သူ ဒီမှာ အနေဆင်းရဲအစားဆင်းရဲနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရောပေါ့"

"တင်ပါ့၊ တပည့်တော်လည်း ပြန်တော့ ပို့ချင်ပါတယ်၊ သူ့အိမ် က ခါးခါးသီးသီး ဘယ်လိုမှ လက်မခံသေးလို့ပါ ဘုရား၊ သားသမီးရလို့ မြေးမျက်နှာမြင်ပြီး စိတ်ပြောင်းသွားမယ် ထင်ပေမယ့် ခုချိန်ထိ သားသမီး ကလည်း မရသေးတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာပါ"

"အဲလိုဆိုပြီး ဒီမှာနေလာတာ လေးငါးနှစ်မကတော့ဘူး မဟုတ် လား၊ ဒီလောက်ကြာနေမှတော့ မိဘတွေက စိတ်ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းလောက်ပါပြီ"

"တပည့်တော် ကြိုးစားပါသေးတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘ တွေက မြန်မာပြည်မှာ မရှိကြတော့ပါဘူး၊ တပည့်တော်နဲ့ လိုက်ပြေးတာ ရှက်လို့ဆိုပြီး"

နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ သမီးကြီးဆီ လိုက်သွားကြတာ အခုထိ ပြန်မလာကြတော့ပါဘူး။"

"ဪ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မိဘ ကိုတော့ အပြစ်မယူကြနဲ့၊ ဒါနဲ့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး တောမှာပဲ ဇာတ်မြှုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းလည်း ရန်ကုန်မှာ အချိန်ကြာ ကြာနေပြီး အလုပ်လုပ်ဖူးတာပဲ၊ ဒကာမလေးကို မြို့ပြန်ခေါ်သွားပြီး ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးပေါ့၊ တောမှာ တစ်သက်လုံးနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ် မှာလဲ"

"အဲဒီ လိုလုပ်ချင်ပေမယ့် မြို့မှာက သားထောက်သမီးခံ မရှိ ရင် အသေခက်တယ် ဘုရား၊ တောမှာလို အရပ်ကောင်းလို့ အလောင်း လှတာမျိုး မရှိဘူး၊ အခုလည်း သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ခိုင်းဘဲ လယ်ထဲ ယာထဲဆင်းပြီး တပည့်တော် ရှာဖွေကျွေးနေတာပါ"

"ဘာပြောပြော မြို့အဆင့်အတန်းနဲ့တော့ ကွာတာပဲလေ၊ မြို့ မှာက မရှိရင် တက္ကစီမောင်းလို့ရတယ်၊ ဆိုက်ကားနင်းလို့ရတယ်၊ တော မှာတော့ သူများရဲ့ စာရင်းငှားဘဝက လွတ်မြောက်မှာလား၊ ခဏလေး မကြည့်နဲ့ ရေရှည်တွေးမှပေါ့"

"တင်ပါ့"

ဘုန်းကြီးနှင့်ဦးခင်ထွန်း စကားကောင်းနေပေမယ့် ဒေါ်နှင်းရီက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်နေသော ချက်စူကိုသာ အကဲခတ် ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။ ပြီးမှ ဘုန်းဘုန်းဘက်ကို လှည့်၍ လက်အုပ်လေး ချီကာ

"ဒီကလေးက ဟိုတလောတုန်းက သေသွားတဲ့ မခင်ထူး သား လေးလား ဘုရား"

"ဟုတ်ပါ သူ့အမေ ဆုံးတာ ရှစ်လလောက်ရှိပြီလေ၊ လေးတန်း စာမေးပွဲတောင် ဖြေပြီးသွားပြီ၊ မြို့ကျောင်းဆက်ထားဖို့ ဘုန်းကြီးလည်း အခက်တွေ့နေတာ၊ လှေခက ကုသိုလ်ယူခိုင်းလို့ရတယ် ထားဦး၊ ကျောင်း စရိတ်ထောက်ပံ့ဖို့က ခက်သားလား၊ ဘုန်းကြီးက ဒီမှာ စာသင်သား စရိတ်က

ရှိသေးတော့ အများကိုငဲ့နေရတယ်"

"တပည့်တော်မတို့ မွေးစားပြီး ကျောင်းထားပေးရင်ရော ဖြစ် မလား ဘုရား"

"ဘယ်လိုကွဲ့"

"နှင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ"

ဘဘုန်းကြီးနှင့် ဦးခင်ထွန်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထို စကားကို ကြားလိုက်သော ချက်စူက မျှော်လင့်ချက်နှင့် မျက်လုံးလေး ပြူးလည်နေသည်။

"သူက မိဘမဲ့နေတယ်၊ နှင်းတို့မှာ သားသမီး မရှိဘူး၊ တစ် ယောက်ယောက် လိုအပ်ချက်ကို တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းရာရောက်ပါ တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျောင်းထားပေးရမှာ ကုသိုလ်လည်းရတာ ပေါ့"

"အဲဒါတော့ ဒကာမကြီး ပြောတာ ဟုတ်တယ် ခင်ထွန်း၊ အခုချိန်မှာ မြေဩဇာကျွေး စိုက်ပျိုးတတ်ရင် အသီးအပွင့်ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ကိုယ်ပြန်ပြီး စားသုံးလို့ရတာ ပေါ့၊ မင်းတို့အရွယ်တွေက ဒီအတိုင်း နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အိုလာမယ်၊ နာလာမယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကျရင် မင်းတို့ မှာ ပြုစုမယ့်သူ ရှိလို့လား"

"တင်ပျဲ၊ အဲဒါကို နားလည်ပေမယ့် နှင်းကိုတော့ ပြည့်စုံအောင် မထားနိုင်သေးလို့"

"အဲဒီ အတွက် တွေးမပူပါနဲ့၊ ဒီကလေးကို မွေးစားပြီးရင် မြို့ ကိုပြောင်းကြမယ်လေ၊ ဒီကလေးပညာရေးအတွက် နှင်းလည်း တစ်ဖက် တစ်လမ်းက အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာပါ့မယ်"

"သူဌေးသမီးက ဘာအလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ နှင်း ဆန္ဒရှိရင် မွေးစားလိုက်ပါ၊ ကိုယ် အလုပ်ပိုလုပ်ပါ့မယ်၊ ဘုန်းဘုန်းဘုရား ဒီကလေး ကို မွေးစားဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဘုရား"

"တောမှာပဲ စာချုပ်စာတမ်းလည်း မလိုပါဘူး၊ ဒီကလေးလည်း နည်းနည်းအသိဝင် အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ မင်းတို့အတွက် ကျွန်း ကိုင်းမှီ ကိုင်းကျွန်းမှီ အပြန်အလှန် အထောက်အပံ့ရမှာပါ။ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကတိသစ္စာက ကမ္ဘာတည်ပါ တယ်၊ ဘယ်သူ့အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာပဲ ထားပါ"

တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်များက ချက်စူဘဝတစ်ခုလုံး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက် အံ့သြစရာကောင်းလဲ။

ဒီအချိန်ရဲ့ မတိုင်ခင်လေးကပဲ သူက မိဘမဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်း သားဘဝ။

အခုကျတော့ သူ့မှာ အဖေ အမေနှင့် မျက်ရည်တွေလည်ကာ အဖေဟောင်း အမေဟောင်းကို သတိရမိသည်။ မြို့ကို မသွားခင် အဖေ နှင့်အမေရဲ့ မြေပုံလေးကို ခူးတုပ်ကာ ကန်တော့၍ နှုတ်ဆက်ရတော့မှာ ပေါ့။

မခွဲခွာချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့အလိုတော်အတိုင်း...။

*

"ကဲ ချက်စူ၊ သူတို့က မင်းရဲ့အဖေ အမေဖြစ်သွားပြီ၊ သူတို့ကို မင်းရဲ့မိဘတွေလို သဘောထားနိုင်ရဲ့လား၊ မေတ္တာထားနိုင်ရဲ့လား"

"တင်ပျံ့ တပည့်တော်က အဖေနဲ့အမေ အရမ်းလိုချင်နေတာပါ ဘုရား၊ ဒီက ဦးဦးနဲ့ဒေါ်လေးကို မိဘတွေလို နေပါမယ်"

"အေး ဒါဆို အဖေ အမေလို့ ခေါ်ရမယ်နော်၊ ဆုံးမသွန်သင် တာကို နားထောင်ရမယ်၊ ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို မခိုမကပ် လုပ်ပေးရမယ်၊ ပညာလည်း

ကောင်းကောင်းသင်ရမယ် ကြားလား"

"တင်ပါ့ ဘုန်းဘုန်း စကားကို နားထောင်ပါ့မယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် အဖေနဲ့အမေ မြေပုံလေးကို သွားကန်တော့ပါရစေ၊ သူငယ် ချင်းတွေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါရစေ ဘုရား"

"အေး အေး သံခဲနဲ့ အေးမ မနက်ကတည်းက ကျောင်းကို ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ကို ခေါ်သွားလိုက်လေ၊ မင်းမိဘတွေ မြေပုံကန်တော့သွားရင်းနဲ့ ရွာဦးစေတီကိုပါ ဝင်ကန်တော့ခဲ့ ကြားလား၊ ဟိုရောက်ရင် ဘုရားတရား မိဘဆရာသမား မမေ့နဲ့၊ ပြည့်စုံချမ်းသာ ရင် ရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်လာနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစား၊ ဟိုရောက်ရင် လုံးဝ လူပေါင်းမမှားစေနဲ့၊ ဒီမိဘတွေရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်း ကျေးမစွတ်မိ စေနဲ့"

ဘဘုန်းကြီးက တတွတ်တွတ် မှာတမ်းချွေလို့ မပြီးနိုင်။ စကား ဆုံးမှ အဖေနှင့်အမေ မြေပုံကို ကန်တော့ဖို့ ထွက်လာခဲ့ရပြီး သံခဲနှင့် အေးမက အဖော်လိုက်ပေးကြသည်။

မိဘတွေရဲ့ မြေပုံလေးကို ရောက်ဖို့ လယ်ကန်သင်းနှင့် ချောင်း မြောင်းတွေကို ဖြတ်ရသည်။ ဝင်းဝါနေသော ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကို လည်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ကြည့်ဖြစ်၏ ။

မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာရင်း တံငါလှေလေးတွေ ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်မဆယ်နိုင်။

"နင်က မြို့သားကြီးဖြစ်တော့မှာ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ချက်စူ"

"ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာဖြစ်မယ်မှန်းမသိတဲ့ ရွာလေးကို ကြို ပြီး လွမ်းလို့ပေါ့ဟာ၊ အဖေနဲ့အမေသာရှိရင် ဒီရွာလေးကို ငါ ခွဲရမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရွာမှာ ဘုရားပွဲတွေရှိတိုင်း

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူရှိတိုင်း နင့်ကို သတိရနေမှာပါ။ အဆိုအက ဝါသနာပါတဲ့နင်က ငိုပြီး ထွက်မသွားပါနဲ့။"

မငိုပါနဲ့လို့ သူ့ကိုအားပေးနေသည့် အေးမက နှပ်တွေ ထွက် လောက်အောင် တအီးအီး ရှိုက်ငို၏။

သံခဲက သူ့ပခုံးကို လာဖက်ကာ

"ငါ ကြီးလာရင် အေးမကို ယူမှာ၊ ငါတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်၊ အဘကို ဝက်သားကျွေးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ခိုင်းမှာ"

"အေးပါ ချောင်းထဲကို ငါးပက်သွားရင် တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့နော်၊ ငါက အရင်လို ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ခိုးထွက်ပြီး မင်းနောက် အဖော်လိုက်ပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ သာအေးတို့နဲ့လည်း မပေါင်းနဲ့၊ သူတို့က ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ငါနဲ့ပေါင်းလို့ဆိုပြီး မင်းကို သိပ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ မြို့ကျောင်းကို ဆိုင်ကယ်နဲ့တက်နိုင်တယ်ဆို ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ"

"အေးပါကွာ မင်းပြန်လာရင် မြို့သူချောချောလေး ယူခဲ့နော်၊ မိဘမဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက မြို့သူအချောအလှကို ယူနိုင်တယ်ဆိုပြီး ရွာကို လာကြွားလှည့်စမ်းပါကွာ"

စကားတွေက အဆုံးမသတ်နိုင်။

ရွာကို အခုမှ သံယောဇဉ်ပိုဖြစ်မိကာ ဘယ်နေရာကို ကြည့် ကြည့် လွမ်းဆွေးစရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တွေ ကြားကပဲ နှုတ်ဆက်ရတော့မှာပါ။

သူ့ရဲ့ဘဝက သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းခြင်းလား။ တစ်ရွာ မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်မှာစိုးလို့ ရွာနှင့်မိဘတွေကို စွန့်ခွာလာခဲ့ရခြင်း လား။

လောကဓံလှိုင်းတံပိုးများက သူ့အပေါ်မှာသာ စုပြုံလျက်...။

အခန်း (၃)

လှည်းတစ်တန်း၊ လှေတစ်တန်း၊ ကားတစ်လှည့်နှင့် ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြတော့ နေစရာအိမ်က အဆင်သင့် မရှိပါ။ ဖေဖေထွန်း မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အဆက်အသွယ်နှင့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးမှာ အိမ်ငှား နေရသည်။

ထိုအဆက်အသွယ်နှင့်ပင် ဖေဖေထွန်းက ဆိုက်ကားနင်းရငွေ အရင်းအနှီးလေးဖြင့် ဈေးထဲမှာ ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ သူ့ကိုတော့ ရပ်ကွက်အလွန်က ကျောင်းမှာ ကျောင်းအပ်ပေးပြီး သားအရင်းတမျှ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ဘက်ကလည်း မိဘရင်းသဖွယ် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးတရားတွေကို တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

"ဟယ် သားလေး ဝန်းရံ ဘာလို့ ရေတွေဆွဲထည့်နေတာလဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲက မောင်အေးကို ရေဖြည့်ပေးဖို့ မေမေ ပြောထားပါတယ်"

"မေမေနှင်းကလည်း ပိုက်ဆံအပိုကုန်တာပေါ့၊ သားက ဒီရေ လောက်တော့ ဆွဲနိုင်ပါတယ်၊ မေမေနှင်း ဈေးသွားရင် ရေအဝချိုးပြီး သနပ်ခါးလှလှလေး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းသွားနော်၊ သား သနပ်ခါး သွေးထားလိုက်မယ်"

"သားရယ် စာကိုပဲ ကြိုးစားပါ၊ သားအဖေက စာမရရင် ရိုက်မယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်"

"ဒီအလုပ်တွေ လုပ်လို့ သား စာကျက်မပျက်ပါဘူး မေမေနှင်း ရ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာဆိုရင် စာကိုမနည်းလှကျက်နေရတာ ၊ ညကျရင် ဖေထွန်းနဲ့မေမေနှင်းကို နင်းနှိပ်ပေးရင်း သား စာကျက်လို့ရတာ ပဲ၊ ကုသိုလ် လည်းရ စာလည်းရ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ"

"ဟုတ်ပါပြီတော်၊ မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တာ သားလိမ္မာလေးရယ်၊ ကဲ
မေမေ ဈေးက ပြန်လာရင် သား ဘာစားချင်လဲ မှာလိုက်၊ သားလေး ကို
ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးရမယ်"

ဒေါ်နှင်းရီ ပြောနေဆဲမှာ ဦးခင်ထွန်းက အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး

"မင်းက သားကို ဟင်းကောင်း ချက်ကျွေးမယ်တွေ ဘာတွေ ပြောမနေနဲ့၊
သူ့အတွက် ထည့်ပေးတဲ့အသားဟင်းကို ကိုယ် ထမင်းစား ပြန်လာတိုင်း
ကိုယ့်ဟင်းပန်းကန်ထဲမှာ အပိုတွေ့တယ်"

"ဟင် သားအတွက် ထည့်ပေးတာကို ဘာလို့ ဖေထွန်းအတွက်
ချန်ခဲ့တာလဲ"

"သားက ကျောင်းပဲတက်ရတာ ဖေထွန်းက တစ်နေ့ကုန်
ဆိုက်ကားနင်းနေရတာ ၊ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အစားများများ စားပြီး
အားရှိနေမှဖြစ်မှာ၊ သားအတွက်က ဒီအဖေနဲ့အမေရဲ့ မေတ္တာ တွေရနေရင်
ပြည့်စုံပါပြီ"

"သားလေးရယ်"

"လိမ္မာသိတတ်လိုက်တာ သားရယ်"

ဖေထွန်းနှင့်မေမေနှင်းက ကြည်နူးမျက်ရည်တွေဝေလျက် ဝိုင်း
ဖက်တွယ်ထားကြသည်။ တရှုံ့ရှုံ့နမ်းကာ ချစ်လို့လည်းမဝ။

သူကလည်း ဖေထွန်းနှင့် မေမေနှင်းရဲ့ပါးလေးတွေကို ဘယ် ပြန်ညှာပြန်
နမ်းရင်း မေတ္တာတွေ ခံယူခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် နွေးထွေးကြည်နူးစရာ အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းရင်း
မိသားစုဘဝလေးက သွေးရင်းသားရင်းပမာ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား ကြသည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်သော နေ့ကဆိုလျှင် ဖေထွန်းနှင့်မေမေ နှင်းက

အပျော်လွန်ကာ ဆိုက်ကားမနင်း ဈေးမရောင်းကြဘဲ တစ်နေကုန် ဘုရားတွေသွား
လျှောက်လည်ကြ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြနှင့် တခြားမိသားစု တွေထက်ပင်
အကဲပိုခဲ့ကြသည်။ ညအိပ်ရာဝင်တော့လည်း တစ်အိပ်ရာ တည်းမှာ
အတူတူအိပ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုညက အဖေနှင့်အမေကို သတိရကာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသေး သည်။

အဖေနှင့် အမေသာ ရှိသေးလျှင်လည်း ဖေထွန်းနှင့်မေမေ နှင်းတို့လို
ပျော်နေမှာပဲပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကို လှည့်ပတ်ကြွားလို့လည်း ဆုံးမည် မထင်။

အခုလည်း သူ့ဘဝ ရေမျောက်မီးတင် ဖြစ်မသွားတာ သိပြီး
ဝမ်းသာနေကြမှာပါ။

ဘဝမှာ ဒီအတိုင်း အဆင်ပြေနေခဲ့ပါလျက်...။

*

သက်ပြင်းချသံတွေနှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြရတာ တစ်ပတ်ပင်
ပြည့်တော့မည်။ အဖေထွန်းနှင့် မေမေနှင်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် တိုင်ပင် ရင်း
အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေတာ သူ သိလို့ ဘာအကြောင်းလဲ မေးကြည့် သော်လည်း ဘာမှ
ရေရေရာရာ အဖြေမပေးကြ။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ သားက နောက်ဆုံးနှစ်စာမေး ပွဲ
ဖြေနေချိန်မှာ ဘာမှစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့။"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ မိသားစုအရေးကိစ္စကို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်
တိုင်ပင်ရမှာပေါ့။"

"သား မသိသင့်တဲ့ တခြားကိစ္စပါ သားရယ်၊ နောက်တော့မှ သားကို

မေမေတို့ ပြောပြပါမယ်"

ဘယ်လိုမေးမေး ဘာမှလည်း မပြော။ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မို့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေကြ တာကို သူသိသည်။

စီးပွားရေး အဆင်မပြေလို့ ဒီအိမ်လေးကို ရောင်းထုတ်ချင်နေ တာလား။
တက္ကသိုလ်နေစဉ်အတွင်းမှာ ဆိုက်ကားနင်း သတင်းစာပို့
ဂျာနယ်ရောင်းနှင့် ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ် ရှာခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်မို့ ဖေထွန်းနှင့် မေမေနှင်းက သူတို့ စုဆောင်းထား သည့်
ငွေလေးဖြင့် ဒီပေနစ်ဆယ် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို ဝယ်ခဲ့သည်။

"သားအတွက် မေမေတို့ရဲ့ အမွေလေး ကျန်ခဲ့အောင်လို့ပါကွယ်၊
သားလေးက မေမေတို့ကို ငဲ့ညှာပြီး ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်း တက်နေတာ
မေမေတို့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သားအတွက် မေမေတို့
တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ ရောင်းချဖို့ စိတ် မကူးဘူး၊ သား
အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ မေမေတို့ရဲ့ လက်ဖွဲ့ပေါ့ သား ရယ်"

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမားနှင့် တဖွဖွကြည်နူးမဆုံး ပြောခဲ့ သည်။
ခုတော့ ဘာတွေများ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့လဲ။ သူ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးမှ ပြောပါမည်တဲ့။

သိချင်စိတ်ပြင်းပြပေမယ့် ကသိကအောင့် စနောင့်စနင်းဖြင့် စာမေးပွဲကို
ပြီးအောင် ဖြေလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့မှာပင် သူ သိချင်တာကို အတိအကျ ထပ်မေးခဲ့၏ ။

"မေမေတို့ အရမ်းစိတ်ထိခိုက် ခံစားနေကြတယ်ဆိုတာ သား သိပါတယ်၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သားကို ပြောပြပါ မေမေ"

မေမေက သူမေးတာ မဖြေသေးဘဲ မျက်ရည်အရင်ကျ၏ ။ ဖေထွန်း

သက်ပြင်းရှိုက်သံက ငိုသံစွက်လျက် လေးပင်အက်ရှုနေ၏။

"အဲဒီ လို ဖေထွန်းနဲ့ မေမေ မချီမဆုံ ခံစားနေတာက သားကို ပိုပြီး နာကျင်စေပါတယ်။ သားတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပေးပါ"

"သားရယ်"

"ပြောလိုက်ပါတော့ နှင်းရယ်၊ ပြောမှဖြစ်မယ့် ကိစ္စမို့လား၊ ဒီလို သားရယ်၊ နှင်းရဲ့မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ ဆုံးသွားကြပြီ"

"ဗျာ"

"အဲဒီ မိဘတွေရဲ့အရင် နှင်းရဲ့အစ်ကိုနဲ့အစ်မကလည်း ကား အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနဲ့ ဆုံးသွားကြတယ်"

"ဪ"

အဲဒါကြောင့် မေမေ စိတ်ထိခိုက်နေတာလားလို့ တွေးပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ မေမေလက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်၍ နှစ်သိမ့်မိ၏။

မေမေက သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖျစ်ညှစ်ကာ မျက်ရည် တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြန်၏။

"မငိုပါနဲ့လို့ တားချင်ပေမယ့် မတားရက်ပါဘူး မေမေရယ်၊ မသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ မပြုစုလိုက်ရလေခြင်းလို့ မေမေ နောင်တရနေမှာပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သားနဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့"

"ဗျာ သားနဲ့ ဘာလို့ ခွဲရမှာလဲ"

"နှင်းမိဘတွေက အမွေတွေနဲ့အတူတူ တာဝန်တွေပါ နှင်း အပေါ်

စုပုံထားခဲ့တယ် သား၊ အဲဒီ ထဲမှာ သားကို စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း ပါ တယ်"

"ဟင်"

မေမေ ပြောမထွက်တာကို ဖေထွန်း ပြောပြပေမယ့် သူ နား မလည်နိုင်။
မေမေနှင်းက သူ့မျက်နှာကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ပြီး

"သားနဲ့ဒီလိုနေရတဲ့ဘဝလေးကို မေမေ ပျော်နေတာပါ။ သား အဖေကို
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မိဘတွေရဲ့ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာ ကိုလည်း မေမေ ဝမ်းမနည်းခဲ့
နောင်တမရခဲ့ဘူး"

"သား နားလည်ပါတယ်၊ သားနဲ့ခွဲရမယ့် အကြောင်းရင်းကိုပဲ ပြောပါ
မေမေနှင်း"

"ဒီလို သားရယ်၊ မေမေ့ရဲ့မိဘတွေက မေမေ အပျိုဘဝက နေခဲ့တဲ့
နှစ်ဆောင်ပြိုင် တိုက်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံး အမွေ အဖြစ် ပေးခဲ့တယ်"

"ဟာ အဲဒါဆို မေမေတို့ ဆင်းရဲတဲ့ ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက် ပြီပေါ့"

သူ့အတွက် မတွေးဘဲ မေမေတို့အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ် သွားသော
သူ့မျက်နှာကို မေမေက မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလျက် ငေးငေး လေးကြည့်ကာ

"မေမေ ဒါတွေ မမက်လို့ ချစ်သူနောက်ကို လိုက်ပြီး ဆင်းရဲ တဲ့ ဘဝမှာ
စိတ်ချမ်းသာသာ နေခဲ့တာပါ။ အခု မိဘတွေရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒနဲ့ မလိုချင်လည်း
ယူရတော့မယ်"

"ဖေထွန်းကို လက်ခံပေးခဲ့လို့ ဒီလို စီမံထားခဲ့တာနေမှာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် သားအဖေထွန်းကိုတော့ ခွဲလို့မရနိုင်မှန်း သိသွား လို့
လက်ခံပေးသွားတဲ့သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့အကြောင်းကို
အကုန်စုံစမ်းလေ့လာထားတဲ့ သူတို့က မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ သားကိုတော့
သွေးမတော် သားမစပ်လို့ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ စံစားခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့ လေ"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် နှင်းရဲ့အစ်မကြီးမှာ သားနဲ့ရွယ်တူလောက် ရှိမယ့် သမီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ နာမည်က တိမ်မွေ့ခင် တဲ့။ သူ့ကို ဖေဖေတို့က အမွေတွေ ဆက်ထိန်းရင်းနဲ့ စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ဒါက အမွေထိန်းရှေ့နေတွေနဲ့ သေချာစီစဉ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အမွေတွေ တိမ်မွေ့ခင် မိဘ၊ နှင်းရဲ့အစ်မနဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေတာ မဟုတ်လား။"

"တိမ်မွေ့ခင်က ရုပ်ကလေး လှသလောက် မမလိုပဲ မာနကြီး တယ်။ အရှိန်အဝါနဲ့ မာန်လည်းရှိတယ်တဲ့ သား၊ သားနဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုမရှိအောင် ဘွားအေဆီမှာတောင်းဆိုတယ်။ မြေးအနှစ်ဆို တော့ ဘွားအေကလည်း အကုန်လိုက်လျောပေးခဲ့တယ်။"

"ဪ"

ဒါ တိမ်မွေ့ခင်ကြောင့်ဆိုတာ ဝန်းရံခ နားလည်သဘောပေါက် သွားခဲ့သည်။ သူ့လို သွေးမတော် သားမစပ် သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုသည့် သဘောပေါ့။

သူ မမြင်ဘူးသော တိမ်မွေ့ခင်က သူ့ကို ဖယ်ထုတ်တာ ဝမ်း မနည်းပေမယ့် မေမေတို့နှင့်ခွဲရမှာကိုတော့ သူ့ရင်တွေ နာကျင်စူးရှနေ သည်။

မေမေတို့လည်း ဒါကြောင့်မို့ မချီမဆုံ ခံစားနေရတာ နေမှာပါ။

"အရင်ကလို ငယ်ရွယ်တဲ့စိတ်နဲ့ သားနဲ့ခွဲရမှာဆို ဒီအမွေတွေ မယူဘူးလို့ မေမေ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တူမလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာတယ်။"

"သူက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေပြီလား။"

"မရောက်သေးဘူး သား၊ သူ့ကျောင်းကိစ္စတွေ ပြီးမှ လာမှာတဲ့။ မေမေတို့ကိုတော့ အခုကတည်းက အဲဒီ အိမ်မှာ သွားနေခိုင်းတယ်။ အမွေ

ထိန်းရှေ့နေကြီးတွေက လွဲပေးချင်ပြီတဲ့လေ"

"ဒါဆိုလည်း သွားပေါ့ မေမေရယ်၊ သားအတွက် နောက်ဆံ့ မတင်းပါနဲ့"

"သား"

"တိမ်မွေ့ခင်က မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ မေမေတို့ရဲ့ သွေးရင်း သားရင်းပဲ၊ သားက သူစိမ်းသက်သက်ပါ"

"သား သား အဲလို မပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေရင်တွေ ကွဲ ပါလိမ့်မယ်၊ သားကို မေမေတို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သား သိ တယ် မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမှာ အတူရုန်းကန်ရင်းနဲ့ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သား သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမှာ အတူ ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရလဲ၊ ချမ်းသာတဲ့ဘဝကို မေမေ ပျော်ပျော်ကြီးနဲ့ ပြန်သွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တူမလေးတစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာဆိုလို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာပါ"

မေမေ မျက်ရည်တွေကိုမြင်ပြီး စကားနာ မထိုးသင့်မှန်း အသိ ဝင်၏ ။ သူ့အတွက် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ပေးဆပ်ခဲ့သည့်အချိန်တွေကို အားနာသင့်သည်ပဲ။

"သားပြောတာကို မေမေနှင်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဖြစ် သင့်တာကို မေမေနှင်း ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သား နားလည်ပါတယ်၊ သားက ကျောင်းလည်း ပြီးသွားပြီ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်ပါပြီ မေမေနှင်း"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားကို မေမေ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ သားရှိနေမယ့် ဒီအိမ်လေးကို မေမေ ခဏ ခဏ လာတွေ့ မယ် သား"

"အခုလောလောဆယ်လည်း ဖေဖေတို့ ဟိုအိမ်ကို မပြောင်း သေးပါဘူး၊ သားက မိစုံဖစုံနဲ့ ဘွဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သေးတယ် လို့ ပြောတယ်နော်၊ သား ဘွဲ့ယူပြီးမှ ဖေဖေတို့ သွားမယ်"

"ဟို တိမ်မွေ့ခင် ပြန်ရောက်လာရင်"

"သူလည်း အဲဒီ အချိန်လောက်မှ ပြန်လာဖြစ်မှာပါ။ ဒီအတော အတွင်းမှာ ဖေဖေတို့မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြမယ် သား"

ဒါကလည်း အခိုက်အတန့်လေးပဲ ကျန်တော့တာ မဟုတ်လား လို့ မထေ့ငေါ့ချင်တော့ပါ။

ဒီတစ်သက် မခွဲခွာရတော့ဘူး ထင်ထားသည့် မိဘတွေ အမှတ် မထင် ခွဲခွာရဦးမှာပါလား။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မျက်ရည်နှင့် မကင်းသော သူ့ဘဝက ဘယ် လို ကံကြမ္မာမျိုးလဲ...။

*